

Poate sună a vis (2011 Dedicat ei)

Roberto Kuzmanovic

Nu pot să Țes un vers fericit, nemărginit,
în drum spre neant cu mocănița,
înconjurat de frunze uscate și cărbuni încinși
fiindcă spun tot ce simt, sunt rece, cam prea devreme
poate că toamna asta nebună care se crede iarnă
și știe că nu-mi place e de vină
apoi să-mi ceară muze ieftine să zbor cu ele spre libertate ?
m-am detașat cu drag de-această lume, de care unii vorbesc de parcă ar ști,
îmbrăcat în veșminte albe, dar singur, că nu-mi împart Împărăția cu nimeni
nu de alta, dar e al naibii de mediocră
iar eu un egoist notoriu
tristețea e a mea, voi o aveți pe a voastră și a urmașilor voștri.
(vor avea ei grijă de asta, să nu vă fie cu mirare)
voi dansa cu monotonia, neînțeleș în niciun fel anume,
evadez din cușca misticismului, ce lanțuri slabe!
nu vreau să-mi împart nemulțumirile nici cu el, ar fi lipsă de respect,
staționez să alimentez prin stația de vise;
pe aici am călătorit mai mereu,
m-am proiectat prin alte unde, să aflu tot adevărul
cine-s eu?
un psihopat care nu se plânge că n-a aflat tot din nimic
într-o vreme veneam aici la curtat Luna de pe cer, cu praf de stele
habar n-ai ce strălucea apoi
ai privit-o? era fericită, nu-i așa?
ehe, acum știi că fusese mâna mea
pe dincolo, peste tot sau nicăieri, la mare într-o cabană,
uitat absurd și complet, ziua de ieri,
sub astre nisip, poeme-n zare îi cântam
un mov pur de bun augur se așterne, depărtare creionez, curcubeie
picură litere eterne pe pergamente cerești din empireu, plec!
dulcele cântec plutind pe un val, vânt, cum vrea, cum știe, cum poate...
îl aud, încă-l fredonează și-l adie sufletul meu.
Acum port în inimă un simbol sfânt, știind că-n serile apuse, o făceam fericită
cuvântu-i liber, sunt la apogeu!
"Poate sună a vis,
dar fără vise nu mai sunt eu..."